

0424 – 24. april

Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet. Åp 2: 4.

Det første dette ordet viser, er at Kristus først og fremst vil ha vår kjærlighet. Å, for en stor nåde! Han spør etter vår kjærlighet. Vil ikke bare ha oss som tjenere, men som venner. Han er ikke fornøyd med bare å få gjerningene våre. Han vil også være elsket av oss. Han ville ikke bare ha vår tjeneste, men våre hjerters kjærlighet.

Så ser jeg også her at mange kristne fremhever seg på alle områder i det som angår kristendommens synlige virksomhet, og likevel mangler de selve dens virkelige liv, kjerne og hovedsak.

Mange som leser dette, får dermed høre dommen over seg selv. De er i samme tilstand som den åndelige lederen i Efesos. De har alt som kreves for å leve et kristelig liv. Men det er noe de mangler: Den første kjærlighet. Men kan disse menneskene innse at dette gjelder dem, fatte en slik mistanke og prøve seg selv?

Du kan være en opplyst kristen. En bror blant brødrene. Er virkelig gjenfødt av Gud, slik at Kristus kan vitne om din første kjærlighet. Videre i livet har du så fortsatt å vise din gudsfrykt i gjerninger. Ikke bare for egen del lever du et fint kristenliv og gjør mange gode gjerninger, men gjør også en innsats for Kristi navns skyld. Og det så markert at du også opplever forfølgelse.

I tillegg er du så standhaftig og trofast at du ikke blir trett, men fortsetter i tålmodighet. Og alt dette med et så klart åndelig lys at du kan skille de falske åndene fra de rette, hater nikolaittenes gjerninger, som Herren også selv hater o. s. v.

Skulle jeg ikke da være trygg for at alt var vel med deg? Men Kristus sier her noe annet. Uansett om du har alle disse gode egenskapene, så kan Herren likevel si til deg: «Jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet». Hvis nå denne første kjærligheten og de gjerningene som er en frukt av den, er dødd ut hos deg, da er situasjonen svært alvorlig for deg.

For ikke å gjøre vondt verre for Guds barns følsomme og engstelige hjerter, må vi likevel straks skyte inn en liten bemerkning: Vi må bare passe på å skjelne mellom den første kjærlighet og den første følbare opplevelsen av dette.

Vi kan lære av Jesu lignelse om den bortkomne sønnen. Når faren i hjertelig omsorg så uforskyldt omfavnet ham, ble sikkert en kjærlighet tent i sønnen. Så sier Kristus at det også ble stelt i stand en gledesfest. Den gjødde kalven ble slaktet og tilberedt, og de åt og var glade. Men denne gledesfesten og dette livet kunne ikke fortsette hver dag framover. Nå måtte sønnen delta i det daglige arbeid og ete hverdagskost.

Dette er et bilde på hvordan Gud fører sine barn. Først en herlig tid med gode følelser, når en Johannes får ligge ved Jesu bryst, og Maria Magdalena får ta på ham og se hans herlige ansikt. Nå skal ikke bryllupsgjestene faste. Men «brudgommen skal tas fra dem, og da skal de faste». Da får ikke Johannes ligge ved Jesu bryst. Da får ikke Maria være hos ham.

Dette er noe alle kristne vil få erfare. Vi må erkjenne med Luther at «ettersom troen tiltar, avtar følelsene». Og vi må skille klart mellom følelsene og det som er den første kjærlighet.

Men hva er så egentlig den første kjærlighet? Her må vi alle sammen virkelig merke oss hvordan den fra først av oppstod, hva det var som vekket den opp, og hva den var avhengig av for å holdes levende.

Det var jo bare dette som skapte kjærligheten; at all min skyld ble forlatt. Det var dette som egentlig var kjærligheten: Syndenøden gjorde at Frelseren ble uunnværlig for meg. Og syndsforlatelsen gjorde at Frelseren ble herlig og dyrebar.

Dermed er det vesentligste sagt: At Frelseren er uunnværlig og dyrebar. At «där synden överflödar, nåden dock överflödar så mycket mer», at ikke noe som helst, verken på jorden eller i himmelen, nå er så dyrebart som denne Frelseren som all denne nåden kommer fra.

Og denne kjærligheten er sterk i samme grad som Frelseren er uunnværlig og stor for meg, – selv om følelsene mine bare blir svakere. Legg merke til dette, så kan du skjelne mellom den første kjærlighet og de første følelsene! Kjærligheten er sterkere når Frelseren er mest dyrebar for meg, selv om de sterke følelsene svekkes. Dette forstår ikke disse hvor hele kristendommen bare består i tilfeldige følelser, ikke på frelseslæren og virkelighet. Men de som har erfart at synden – men også nåden er stor, de forstår dette.

Ser vi på Kristi ord til denne læreren i Efesos, da merker vi at det er dette Herren vil si: Alle gjerningene dine, ditt arbeid for mitt navns skyld, dine prøvelser og tålmodighet, det Åndens lys du har, dine gaver til å prøve ånder ... Ja, mer enn dette: min menighets ve og vel, mitt rikes framgang, min læres renhet ... Alt dette er så dyrebart og så viktig for deg.

Det er bare jeg, din Forsoner og Talsmann, bare jeg og mine gjerninger, som nå er blitt mindre viktig for deg. Nå er ikke lenger jeg selv og min forsonings blodige drakt så uunnværlig og dyrebar for deg, som i den første tiden. Nå behøver du ikke lenger, som den gang, ligge som en synder ved føttene mine og tigge om frukten av mine gjerninger, om alt jeg har kjøpt til deg med mitt blod, om syndenes forlatelse. Nei, nå har du nok med dine egne gode gjerninger, din vakre kristendom, din verdifulle virksomhet.

Det er dette Kristus mener når han oppsummerer så utførlig alle denne lederens gode egenskaper, og så tilføyer: «Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet».